

یاد کمال گرامی باد!

کمال رفعت صفایی ، دوست شاعر ما ، پس از یک بیماری طولانی ، در بعدازظهر دوشنبه ۱۱ آوریل ۹۴/۲۲ فروردین ۷۳ درگذشت .

کمال با شور و شوق اعتقاد به آرمانهای آزادی و پیشرفتِ مردمانِ زندگی کرد. وی در این راه با صمیمیت و بی‌تابانه تلاش کرد و آن زمان که سراب دید، با دلاوری از خودکامگی‌ها گریخت و با خودکامگان درآویخت. غربت گزید و به غربت در غربت هم تن داد. رنج و درد جانکاه بیماری از شور و شہامت وی هیچ نکاست؛ چه آن زمان که رؤیایا را کابوس دید و چه آن ماهها که با مرگ نزدیک و ناگزیر چنگ در چنگ داشت.

کمال سرشار از یکدلی و یکرنگی بود. شعر و شاعری را با جان آمیخته داشت. سخنش با همه کمالی که یافته بود، هنوز هم رسیدن به بلندای دورتری را نوید می‌داد. تا سالها و سالها، دیگرانی هم در این کلام و آن کلام کمال، طنینی صادق از دلهره‌ها، امیدها و تلخ‌کامیهای خود خواهند دید.

نعمت آزر - ابراهیم آخ - حسین اسماعیلی - پوران بازرگان - ناصر پاکدامن -
تراب حق شناس - میهن جزئی - محمد جلالی (م. سحر) - علی اصغر حاج سید جوادی
حسن حسام - محسن حسام - نسیم خاکسار - اسماعیل خویی - ناصر درخشانی
(خاور) - حماد شیبانی - حسین دولت آبادی - بتول عزیزپور - مهدی
فلاحتی (م. پیوند) - پرویز قلیچ‌خانی - عاطفه گرگین - رضا مرزبان -
دکتر مهدی ممکن - باقر مؤمنی - علی میر فطروس - محسن یلفانی -
سعید یوسف

مراسم خاکسپاری : سه‌شنبه نوزدهم آوریل ۱۹۹۴، ساعت ۲ بعدازظهر - پرلاشز